

Když při děsivé večerní bouřce uhodí blesk do hypochondrů s rýmičkou, chytají se za hrud' a rukama zběsile tápou po uzlu kravaty s obličejem zkrouceným ve vyděšené grimase. Člověk by řekl, že přeháněj, že se nevhodně předváděj, ale je třeba jim to věřit. To doopravdy padá divadelní opona jejich života. Já sem taky upřímnej, ale nemám onu okázalost kardiaků a musím se spokojit s banální smrtí. Trochu nicotnou, po příkladu všech mladejch, co maj raka. Jo, pravda, mrhám sám sebou jako ztřeštěnec, a v puse mám hořko. Jenže tak to dopadá, když už se člověk nemůže dívat nikam jinam než vzad nebo do hloubi sebe sama. Tam, kde už brzo nezbyde nic jinýho než průvan a louže žluči.

Nenalhávám si tu pohádky, to není můj styl: všechno má svůj konec a jen to se počítá. Je to napsaný ohnivejma písmenama na obloze a na špičce komety. Achjo, nikdo si netroufnul mi to přiznat, ale mě to došlo. Vždycky sem uměl seškrábnout pozlátko tváře a uchopit ten vystrašenej přiškrcenej tón, co vibruje v hlase, přece jen nejsem úplnej retard. Už delší dobu dostávám všechny možný nesmyslný dárky: nádherný oblečení, který si nikdy neobleču, komiksy s Asterixem a Tintinem, který jsem četl už stokrát, předražený vymoženosti, po kterejch jsem ani nikdy netoužil. Třeba tohle malý rádio pod polštář nebo kapesní lampu, která umí prozářit noc. Pošťák mě zahrnuje horama stereotypních přáníček, zakoupenejch v lékárně mezi aspirinem a kondomama. Přijde mi, jako by text na nich, skrytej za nápisem vytištěno v Ontariu, křičel sbohem přímo do mý tváře. Zdá se mi, že je to ukazatel času. Dokonce mě navštívili bratrance z třetího kolene, sestřenice ze čtvrtého, a lidé, který sem nikdy neviděl. Tetičky a strýčkové z čísi strany, vzácná návštěva, kterou vídávám normálně jen o Vánocích. Z celý týhle šarády sem musel skřípat zubama.

významný posun smyslu jen P1, menší P4

jinak stylově homogenní, zvolena vhodná rovina

B